

OCHRÁNCI JEDNOROŽCŮ

MAPA ZTRACENÝCH
JEDNOROŽCŮ

CERRIE BURNELLOVÁ

bambóok

bamb**oo**k

OCHRÁNCI JEDNOROŽCŮ

MAPA ZTRACENÝCH JEDNOROŽCŮ

CERRIE BURNELLOVÁ

**Pro Amelii a všechny její přátele, kteří objevili
kouzlo v Parku u křišťálového paláce.**

Z deníku Araminty Langové

21. května 1918, Řím, Itálie

Jednorožci jsou na světě stejně dlouho jako sny a letní bouřky.

Na mých výpravách a od zkušených ochránců, které jsem na cestách potkala, jsem se dozvěděla, že před mnoha dávnými časy, v dobách vichřic a povodní, tmy a odvahy, se malému dítěti zdál poprvé sen o jednorožci. V té době žili ještě lidé a koně v harmonii.

Té noci, kdy se zrodil první jednorožec, se přes krajinu prohnala strašlivá bouře a vyhnala vyděšené lidi do lesů a jeskyní.

V tom nejzapadlejším koutu světa se devět nebojácných dětí ztratilo uprostřed hor, v hlubokém údolí u břehů klikatící se řeky, kde je chránili jen jejich koně. Na svět padla temnota a všude číhalo nebezpečí. Z nebe padaly provazy deště a skučící vítr bičoval zemi. Koně se odvážně vzepřeli živlům, aby chránili děti, když vtom dopadla z oblohy na zem hvězda přání a roztříštila se na devět zářících kusů.

Každé z dětí se ve svém mladém srdci s láskou modlilo, aby bouře jejich koním neublížila. Náhle však uhodil blesk a každému z koní se v té chvíli objevil na čele roh vytvořený z kosti a hvězdné záře, ve kterém se skrývala magická síla bouře.

Od té doby žili „koně zrození z bouřky“, jak se jim začalo říkat, po boku lidí. V noci se popásali u břehů jezer, cválali po třpytícím se pouštním písku, tryskem se prodírali vlnami hlubokých oceánů a tančili ve svitu milionů měsíčních paprsků. Protože se zrodili z bouře a svitu hvězd, patří jednorožci mezi noční tvory.

Ale od té magické noci, kdy na Zemi dopadla hvězda přání, se svět postupně měnil a lidé začali ztrácet víru v kouzla. A tak se pro ně stali jednorožci neviditelnými.

Jsou sice stále kolem nás, ale většinou se nám zjevují jen ve snech, a my se pak probouzíme s pocitem naděje nebo se schopností vidět věci kolem sebe mnohem zřetelněji.

Přesto na světě existuje několik málo zvláštních lidí, kteří jednorožce stále vidí. Někteří nikdy nezjistí, jaký mají dar, a jdou světem s tichou vírou

v existenci kouzel – s pocitem, že svět jim může odhalit mnohem víc, než co vidí před sebou. Jiní měli to štěstí, že v dětství zahlédli skutečného jedno-rožce, a až do konce života po něm nepřestanou pátrat. Někteří, tak jako já, v sobě objeví zvláštní schopnosti až mnohem později a jsou za tento zá-zrak navždy vděční.

Těmto lidem – většinou dětem – se říká ochránci jednorožců. A pokud čteš tato slova v mém deníku, je možné, že mezi ně patříš i ty.

KAPITOLA PRVNÍ

PÍRKO A KAPRADÍ

V ohromném městě nesoucím jméno Londýn, kde se obloha změní z jasně modré v temně šedou s odlesky zlaté během pouhého mrknutí oka zasněného pozorovatele, na jih od velké řeky ponořené v mlze, která protíná tepající srdce velkoměsta, a jen malý kousek od zeleného parku, žila dívka jménem Ella Tichá.

Každé ráno se paprsky neodbytně prodraly skrz štíhlá okna bytu ve druhém poschodí, kde Ella žila s tatínkem a někdy i s mamkou, která byla často pryč, protože pracovala pro slavný módní salon v Paříži. Toho rána několikrát ospale zamrkala, než otevřela své hnědé oči. Pak se doslova vykutálela zpod peřiny a sáhla po růžovém kartáči na vlasy.

Vlasy, které zdělila po mamce, připomínaly svatozář z hustých kudrlin, které se jí pohupovaly kolem

obličej. Ella každou svou kadeř milovala, tak jako strom miluje každý svůj list, ale udělat z neposlušných loken účes dalo pořádnou práci. Ella se zamračila, odložila kartáč na přeplněnou poličku a pomalu se začala chystat do školy. S hlavou v oblacích si přitom představovala, jaké nové triky bude dnes zkoušet na kolečkových bruslích a jaký vynikající džem si dnes namaže na croissanty.

„Za šest minut odcházíme, Ello. Už jsi hotová?“ ozval se tatínkův hlas.

Dívka se okamžitě probrala ze snění. To už byl čas k odchodu?

Její tatínek Max provozoval pojízdnou kavárnu Pírko a kapradí, kterou měl zaparkovanou v parku hned přes ulici. Každý den vstával šest minut po východu slunce a začal vkládat mandlové máslové croissanty do trouby, zdobit ovesné sušenky cukrovou polevou a připravovat bezlepkové koláčky

a nadýchané čokoládové dortíky pro obyvatele celého jižního Londýna.

Vše muselo být dokonale načasované, což znamenalo, že Ella a tatínek museli zaklapnout dveře bytu přesně o hodinu později. Ella se koukla na budík ve tvaru měsíce, který visel na zdi. Šest minut do odchodu a ona nebyla ještě ani oblečená!

Začala v mírné panice pobíhat po pokoji, popadla fialovou gumičku do vlasů a pokusila se stáhnout neposlušné vlasy do culíku, ale pár kadeří ji ne a ne poslechnout. Ella to vzdala a odevzdaně sebou žuchla na postel.

V takové chvíli jí mamka chyběla úplně nejvíc.

Nejen proto, že byla hrdinka a dokázala zachránit každý účes a nikdy nepanikařila, i když nic nestíhaly. Elle se po ní prostě stýskalo. Po jejím zpěvu v kuchyni, její vůni (mamka vždycky voněla růžovým parfémem) a bezstarostném smíchu.

„Promiň, mamko,“ zašeptala, rychle vyskočila a sáhla po ošoupané stříbrné krabičce schované vzadu na poličce.

Tohle byl maminčin ověřený balzám na vlasy. Od kud pocházel, to nikdo nevěděl, ale kdysi prý patřil

Ellině prababičce, Elyse de Lyon. Ella vlastně nesměla sama „kouzelný balzám“, jak mu od malička říkala, používat. Mamka jí to zakázala. Ale čas neúprosně běžel, a přece nemůže nechat tatínka zase čekat!

Stříbrná krabička na několika místech zrezla a vypadala, že je strašně stará. Na víčku byla rytina mytického okřídleného koně a krabička byla tak pevně zavřená, že Ella musela vynaložit veškerou sílu, aby ji otevřela. Když se jí to konečně povedlo, celý pokoj zaplnila vůně deště v den letního slunovratu. Pak Ella ucítila slané moře a závan ledového vzduchu. A nakonec ještě něco, co nedokázala rozpoznat... Snad vůni měsíčního svitu? Nikdy si nebyla jistá.

Ella zavřela oříškově hnědé oči a nechala se tou vůní unášet. Ucítila dotyk zlatého paprsku a zvuky z ulice utichly. Jediný zvuk, který teď vnímala, byl tlukot jejího srdce, pomalý a pravidelný, jako dusot koňských kopyt.

Roztlouklo se jí snad srdce rychleji? Najednou si uvědomila, jak se jí zrychluje tep, jako by cítila nějaký prudký pohyb a ladnou siluetu blížící se k ní.

„Ello?“

Zamrkala a v panice se znovu podívala na budík, ale ručičky na ciferníku se téměř nepohnuly z místa.

„Už jsem skoro hotová, tati!“ vykřikla a rychle si vetřela maličko „kouzelného balzámu“ do neposlušných vlasů.

Balzám byl na dotyk studený, jako kdyby v sobě skrýval vzpomínky na snůh, ale v dlaních jí zteplal jako med. Jakmile si ho vetřela do vlasů, rozčuchané lokny se jako zázrakem proměnily v lesklé a zářící kudrlinky, které ji poslouchaly na slovo. Snad to bylo tou vůní, ale měla pocit, jako by byla mamka poblíž, a hned si vybavila, s jakou láskou jí vlasy česala. Radostně se usmála a stáhla vlasy do culíku, nato zavřela vzácnou starožitnou krabičku a vrátila ji zpátky na poličku. Pak popadla školní aktovku, přes rameno si přehodila kolečkové brusle s duhovými tkaničkami a už spěchala do kuchyně, kde to sladce vonělo těstem, aby pomohla tatínkovi nanosit všechny ty dobroty do pojízdné kavárny.

Po rozvrzaných schodech odnášeli dolů plné náruče čerstvě upečených baget, sklenice s nakládáním zázvorem a lesklým ovocným džemem, košíčky s horkými máslovými croissanty, krabice borůvkových sušenek,

podnosy s rozinkovými a skořicovými šneky a láhve s mandlovým a kokosovým mlékem.

Ella zadržela dech, když po špičkách procházela kolem bytu Stehlíkových v přízemí, a doufala, že ne-
vzbudí laskavou starou paní, které bylo už osmdesát šest let. V náruči držela košík plný houstiček, a když se opřela zády o světle modré vchodové dveře, otevřely se do červnového dne plného slunce a zpěvu ptáků.

„Perfektní počasí na croissanty,“ poznamenal tatínek.

Ella zakroutila očima. „Tohle říkáš každé ráno,“ povzdechla si, když přecházeli téměř prázdnou ulici a vklouzli rozvrзанou brankou do parku, aniž by si jich kromě Piráta, zlomyslného jednoookého kocoura, který patřil Stehlíkovým, kdokoli všiml.

Ella milovala brzká rána, kdy se zdálo, že je možné cokoli. Jezírko s uvázanými pramicemi hýřilo zemitými barvami, divoce rostoucí květiny byly přikryté lehounkým závojem mlhy a starobylé sochy rozmístěné po parku připadaly dívce v měkkém ranním světle jako živé.

Pojízdná kavárna Pírko a kapradí byla zaparkovaná hned za jezírkem, pod dvěma ohnutými, větrem ošlehanými duby. Kavárnu vyhledávali hlavně příznivci